

BORSSZEM JANKÓ

Előfizethetni a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részvénytársaságnál. Pest, József tér 6-ik szám.
Előfizetési díj: Egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Negyedévre 1 frt 50 kr.

(H.) — Halás Zmre.

- (H)ány magyar ember, a ki a magyar-német „Pester Lloyd”-ot élvezettel olvassa, sádjá azért, hogy jobb czikkeket ír Jókainál, söt Hegedüsnél is.
- (H)a pedig meggondolnák vagy tudnák, hogy kik irják azokat a cikkeket, megvigaftalódnának.
- (H)ísen nem vesett el minden, mert hála Isten, legalább magyar az, a ki a jó — német cikkeket írja.
- (H)ogy a „Pester Lloyd” németjei közül a főnémet t. i. (Fk.) magyar író, azt sokan tudják, de hogy a másik főnémet, a (H.) alatti kicsoda, azt kevesen tudják.
- (H)át van szerencsénk öt bemutatni, „Halás Zmre” barátunk személyében. Ő a nagy (H.) a „Pester Lloyd” spiritus aper-e. Ő a dur-hangnem a szerkesztő moll-skálája mellett. Ő (Fk.)-nak kifogyhatlan munkássága mellett még azt a kitünő foglalatot is teszi, hogy rá hivatkozhatik a panasztóókkal szemben: „Igaz, t. barátom vagy képviselő-kollegám, vagy ezellentias uram, hogy némileg megmostam önt; de ha én nem teszem, akkor Halás írja meg a cikket s akkor . . .” „Jaj, csak azt ne. Már jól van. Köszönöm a hufonótót.”
- (H)ibátlan németiségű cikkeit olvasva, azt hinné az ember, hogy Pushty sem lehet igazabb német nálánál.
- (H)a pedig az utcán németül szólítja meg egy utazó, hogy merre van az akadémia: oly kiejtéssel jelel, hogy hegény német csüfokodásnak veheti, mert úgy érti, hogy: „Geh Hanzi, zu Wende-Deibrüek,” — holott Halás jó akarattal, noha sagyatékos kiejtéssel azt mondta: „Gehen Sie zum Ende der Brüd.”
- (H)anem irni azt tud annyira, hogy igazán csodálatos, — nem a hogy irni tud, hanem hogy legjobb vezérczikkezőnek a többi vezérczikkező elismeri.
- (H)allatlan dolog, ha meggondolja az ember, hogy a „többi vezérczikkező” a mi hazai körülményeink között annyit tesz, mint az összes irni s olvasni tudó fiatal-ság és vénység.
- (H)ogy még sem bántja őket az irigység, talán onnan van, hogy személyes föllépésében olyan excessive naiv: hogy minél együgyűbb valaki, annál könnyebben hiszi magát vele szemben olos embernek.
- (H)atározott elve, istensége, lelkiismerete és imádoftja a logika s valóságos házasságtörésnek tartaná a logika iránt, hogy ő élzet csináljon. Ha vezérczikkeben élzet talál, vizsgál meg az előzményeket s azt fogod találni, hogy csak azért van ott élzet, mert a

logikai összefüggés sgoru törvénye követelte úgy. Magától nem tette volna.

- (H)anem másokban roppantul tiszteli a legfőbb sifrást. Előtte már Kvassay az, „a hol az elmés ember kezdődik,” Tóth Kálmánról pedig hajlandó elismerni, hogy bir a humor némi cizáival.
- (H)ires ő arról, hogy ha valaki pifikus arczczal azt kérdi tőle, hogy, hány órákor szokott ebédelni? — nagy nevetve s némi pirulással azt feleli: „Jaj, maga nagy kópé!”
- (H)elyén les itt megjegyezni, hogy az csak a főbéli érintkezésről áll. Zrva annyira nem ismer tekintélyt, hogy nemcsak Andrássy Gyulát kritizálja, hanem azt is ki meri mondani, hogy Móricz Pál nem találta fel a — dohányadó-reformot.
- (H)ogy erre oly tekintély, misyen Móricz Pál, nem felesket egvebet, minthogy a legjobb magyar journalisták egyikét zugfirkáznak, obskurus személyiségnek nevezi, az oly együgyű, akarjuk mondani egyferü dolog, hogy a baloldal nem volna baloldal, Móricz Pál pedig nem Móricz Pál, ha ez máskép volna.
- (H)ísen nem azért fizette meg Móricz Pál ur tízed magával egy journalista kollegájának a cautióját, hogy 1000 forintjáért (Csernátóni) be ne vegye, rof cikkein felül még azon replikáit is, melyek a journalistikai elmék ellen képviselői mandátummal védik a táblabírói üresszejűséget.
- (H)anem a gondviselés mindenkit a maga helyére állit. Ha Móricz Pált ültetnék az irói karzatra s Halás Zmret a képviselői sékre a Tísa háta mögé: kérdem, mit csinálna Jalk Móricz Pállal, mikor az ujjágtihordót egész évre vannak szerződötve, — s mit csinálna Tísa Kálmán Halás Zmrevel, mikor az nem zerus, a melyet a maga l-ese mögé tehetne?
- (H)agyjuuk csak mindent a gondviselésre, az bölcsebb mindnyájunknál, mert nemcsak azt találja ki, hogyan szerezen magyar írók a német lapoknak, hanem ami sokkal nehezebb, kitalálja még azt is, hová kell tenni egy Móricz Pált, hogy nagy ember legyen.
- (H)ísem, mert szeretem hinni, hogy (H.) nemcsak magyarán, de magyarul fog megjelteni Móricz Pálnak.
- (H)a olvasod ezeket Zmrus, szeretnék melletted lenni és élvezni süz pirulásoadat, melylyel leteped a lapot és sejeszóvalva mondob: Ejnye, de nagy kópé az a

Pest, 1871.

A Kristóftér topographiája.

— Adalék Pestváros általános helyrajzához. —

A Kristóftér az öt világrész közt hatodik és egyszersmind a legkisebb.

Az egész egy országot képez, melynek fejedelme I. Kristóf, kinek monumentuma ez ország sarkán látható. Az egész országban a legszigorubb centralismus uralkodik, mert csak egyetlen egy pontja van, mely centrumnak nevezhető.

Vidéke igen kies. Hegy, völgy kellemesen változik rajta, számtalan hegylánczok vonulván végig mind belsején, mind pedig határain. A hegyek nagyrésze hóval fődött, mely örökös hónak mondható, miután soha sem tisztogatják el. A völgyek igen vízusak; számos patakot látunk bennök kigyózni, melyek egy nagy folyamba ömlenek: a „sárga folyam“ ba (chinaiul Hoangho.) E folyam az egész országot körülözlőli és hajókázható, mely czélra partjain mindig egy „fehér hajó“ van kikötve. Mindazon által inkább gyalog jarnak át rajta, mert némely jól ismert helyeken át is lábolható; különben nemsokára gróf Széchenyi Ödön gőzkompot fog rajta létesíteni, melynek javára már meg is kondult a lapokban a reklám gőzkolompja.

A talaj alakulása igen érdekes. Alapját ósgránit képezi, melynek eredeti négyszögü jegezeire már 3—4 helyen bukkantak a tudósok, míg a többi helyeken e koczkák szétmállás folytán már amorph állapotba mentek át. E gránit-alapon aztán hatalmas alluvialis rétegek nyugosznak, melyek a minden télen megújuló nagyszerű vizözönök lerakódásaiból származnak. E rétegek főalkatrésze porphyr, de „phyr“ nélkül, melybe sok sárdonyx („donyx“ nélkül) is van vegyítve. Eléforak benne kövületek is, melyek jobbadán csodálkozásukban megkövült idegenek maradványai. Leggyakoribb azonban az ugynevezett „koprolith“ azaz ganéjű, mely az ősvilági állatok kővé vált emésztetlen hulladékaiból áll.

Ezen érdekes alluvialis réteg a legujabb méretek szerint mintegy 2 láb mélységű s az egész geologiai tudományban ritkítja pártját.

Növényzet ezen országban kevés van; jobbadán csak elhullt szalmából, szénából, rothtag kukoriczacsutkákból és nyáron eldobott dinnyehéjából állván, ami a tájképnek egészen különös keleties jellemet kölcsönöz. A nicotiana tabacum apró foszlányokban — szivarcsutka — fordul elő.

Az ország közepén 5—6 nagy szárazföldi tó is látható. E tavak igen rendkívüli természetűek. Földületük 10—12 négyszög öl lehet s így az országnak mintegy harmadrészét foglalják el. Mélységök nem tetemes, csak helyenként haladván meg a 1 lábat. E tavak leginkább hasonlítanak a palesztinai holt tengerhez, mert ők is oly holtak; nem bírnak hullámokkal, partjaik koparak, vizök rosz ízű, halak bennök nem tenyészhetnek s ha madár repül el fölöttök, gyilkos kipárolgásaik által azonnal lebódul a levégőből.

Az állatvilág hajdan igen gazdag lehetett, mert a talaj rétegeiben gyakran akadni csontvázakra, melyek az iszapban hajdan megfeneklett s megfuladt ugynevezett kényelmi lovak (equus comfortabilis) maradványaiul ismertettek föl.

Csinált utakban az ország még nagy hiányt szenved, sőt ilyen még egyáltalán nem is létezik. Az utasokat rendszeren maga az uralkodó, I. Kristóf szokta vállain átszállítani, miért is a hálás emberiség Nagy Sándor mintájára őt is Nagy Kristófnak nevezte el.

Bennszülöttek igen gyéren akadnak, mert az ingoványos talaj kigőzölgése folytán a mortalitás igen nagy s az emberek rendszeren még születésök előtt halnak meg.

A hadsereg áll egy száz drabantból, kinek hivatala az egész országban regisztrálni, mikor ful bele valaki a sárba, vagy mikor gázol el valakit a fiakker.

Ugy, a mint van, a kristóftéri ország mindenestre a föld kerekégének legérdekesebb országai közé tartozik és kár, hogy mindedig a művelt világ turistái csak keveset fordultak meg benne. Vajha e soroknak sikerülne, a világ szemeit e tájra vonni, hol a természetnek még tömérdek kincse nyugszik kizsákmányolatlanul.

Nők albumába.

Egy vidéky hölgynek.

Kérd egy is, más is, kikről szól titkon ez album?

A kiket emlegetek, mind ide é! a' — madame.

Uj Ninon.

Éveid eltűnnek de azért nem változik arcod,

Most is olyan, mint volt férjesülésed előtt.

A kinek elmondtam, még mindenik asszony irigyed:

Nem tudják, hogy mint lány csunyaképu valál.

Lengilféle nyirfabalzsam.

Mint piczi pajkos lányt megkentek olyankor a nyirrel.
S most? — Mi lesz arczodbó! — ott simogat meg a nyir.

Zsémber egy asszony Ilus: nyelvét nem fékezi ember.
Bárhogy is engeszteld, pur si muove biz' az!

Vén fiatal játszik, fiatal meg vénet utánoz,
S elveti mind, ami még gyermeki szivre mutat.
Vén, te tivaszt szinlelsz s koszorút fonsz ősi avarból,
S hulltag őszet látunk benned, o lányka-tavas!

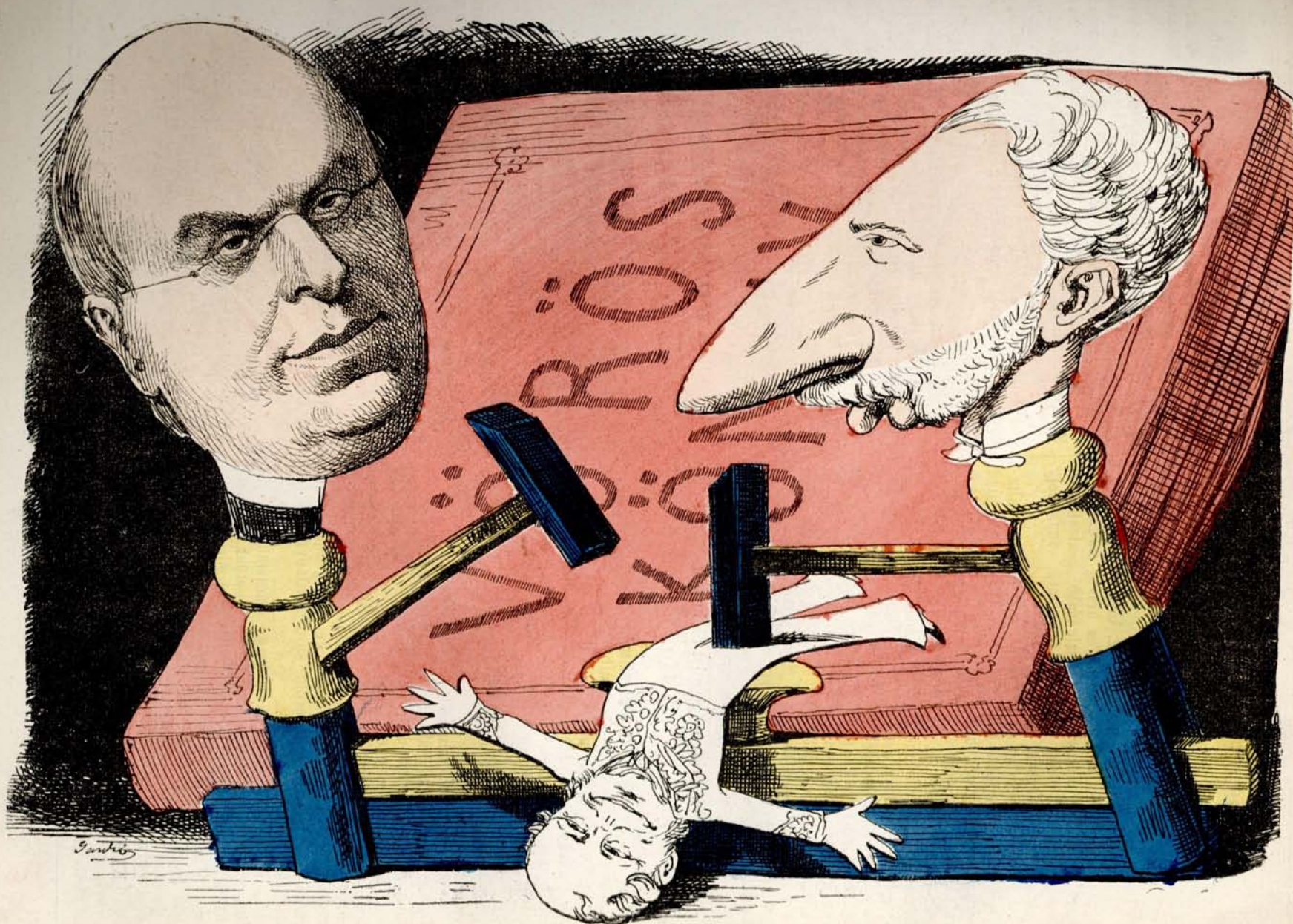
Kisded gyermekivel soha senki se látja Iluskát:
Hogy fiatal játszik, egymaga jár-ke! Ilus.
Lám el is éri a czélt; mert senkise nézi anyának:
Sőt kereken mondják: Ilka te nem vagy anya!

Jellemed a hiuság, hiuságnak az átka terajtd:
Boldogságodat is meghiusitod, Ilus!

Osillagokat látok, ha szemedbe tekintek, Iluska!
Látom egyuttal az éjt, mely feketti íszived.

GOROMBA.

Páter Greuter és Kuranda a delegációban.

Bst. Ha laposra vertek is, ti fajankók, mégis legjobban nevet az, ki utoljára — mosolyog.

Nő-emancipatio.

1. Zenész.

Igazán úgy járjuk majd, mint ők huzzák.

2. Postatiszt.

Ki mer majd szerelmes levelet tenni a postára?

3. Hordár.

— Van ideje, hordár?
 — Igenis van.
 — Ugy hát jöjjön velem egy órára.

4. Orvos.

— Hol fáj?
 — Itt la, nagyságos doktorné uram.

Nő-emancipatio.

5. Kortés.

— Óh nép! Magyarok! Férfiak! Ha belsőmet látnátok, ott csak a haza neve ég!

7. Éjjeli őr.

Az egyetlen tiszt, a melyben a férfiakkal versenyre szállhatnak.

6. Mészáros.

— Ah, te ártatlan kis báránka! Honnan vegyem az erőt, hogy leöljelek?...

8. Facit.

Otthon pedig ezalatt ily családi scena fordul elé.

A városliget szépítéséhez.

A városi szépítő bizottság elhatározta, hogy a csunya városliget szépítésére a következő változásokat fogja benne hovahamarább életbe léptetni:

A nagy körönd-sétány jövőben a tó körül fog elterjedni, melynek víztükre, az előbbi körönddel való hasonlóság kedvéért, fűmaggal fog behintetni.

A kocsik mind ezen új köröndben fognak ide-oda robogni, míg ellenben a ladikok természetesen a régi körönd pázsitján fognak föl s alá evezhetni.

A tó-körönd nem legkisebb előnye lesz az is, hogy az ott üldögélendő honatyusok lábaikat a vízbe fogják márthatni, a mi nyárnak idején egy pohár limonádénél is többet ér.

A régi körönd közepén egy monumentális pissoir fog fölállítatni, a városliget alapítója Nebbien Henrik emlékére. E pissoir alakja óriási mellszobor lesz, mely kut gyanánt is fog használtatni.

Mint hogy a városligeti tóban eddig is folyvást kevés volt a víz, e víz segedelmével még egy pár kisebb tó fog a ligetben létesítetni, ezen elv szerint: „divide et impera“, azaz: oszd meg a vizet és azután parancsolj rá, hogy több legyen.

A hattyutó jelentékenyen meg fog nagyobbítani és mint hogy nagyobb tóhoz az arányosság nagyobb hattyukat is kíván, a hattyuk föl fognak szállítatni, hogy nőjjenek.

A drótsziget drótos tótokkal, a pávasziget pávákkal fog megnépesítetni s a két sziget közt új hid építtetik. Mint hogy pedig az eddigi drótszigeti hidon az van fölriva, hogy: „e hidon tilos a megállapodás“, a symmetria kedvéért az új hidon egy tábla lesz e szavakkal: „e hidon tilos a járás.“

Mint hogy a kertekben az is megkívántatik, hogy szép távlatok nyiljanak mindenfelé, a városliget nagyobb-féle sűrű ki fognak irtatni, miáltal pompás kilátások fognak nyilni egyrészt a budai, másrészt a váci hegyekre, harmadrészt pedig a külvárosi gyárkéményekre.

A Herminakápolna környékén a Wurstlprater mintájára Wurstl-Stadtwaidl fog létesítetni egy virsli-telep segedelmével; ugyanott hinták, verklisek, kucsébrek, óriási hölgyek és „első magyar közuzók“ fognak a városi szépítő bizottság költségén nyaralni.

Az artézi kut meleg vize, mihelyt e kut elkészül, hidegvíz-gyógyintézet létesítésére fog fölhasználtatni.

Az állatkert egy nagy ringlispüllé változik át, melyben a fa-lovak helyett a t. cz. kiskoru közönség az igazi zsiráfokon és tevéken fog lovagolhatni, míg el nem bódul.

A por, gróf Szapáry Antal szives közreműködésével, „meghagyatik“.

Míg mindezek létesítve lesznek, a t. cz. közönség sétálhat a szépítő bizottság tervrajzaiban.

AZ ÉVÁK.

Azt gondolta szegény Éva,
Azt gondolta, hogy csak tréfa:
Egy almát ha leszakaszt —
Bárha isten tiltja azt.

Hanem biz az nem volt tréfa,
S hogy bűnhődött szegény Éva —
Az ó testamentumot,
Ha olvastad — tán tudod.

Nem maradt számára éden,
Csak a mély, a sötét szégyen,
A mit aztán elfede
A fügefá levele.

— Egész máskép van ez mostan
Az újabb paradicsomban;
S a mi volt, az elkopott,
Rég elnyűtték a molyok.

Most az almát sok, sok Éva
Éretlen is eszi néha,
S foga sem vásik bele,
Van hozzája kenyere.

S nyitva még neki az éden,
Szép paloták teremében,
És elföldni szégyenét
Egy krinolin csak elég!

Uj Alcibiades.

Légy képviselő, s az országházban tündökölj távolléted által. Ha ez nem használ, növeszd meg a szakálladat övig. Ha még ez sem fog, vágd le a kuttyád farkát. Ha még mindig nem beszélnek rólad, vágd le a saját szakálladat tövig. A hatás kimaradhatlan. Probatum est. Gf. Alcibiadeviçs Béla.

VIDÉKI TROMBITA.

Levél a Borsszem Jankó szerkesztőségéhez.

Szerkesztő ur!

Ön nem átallya szegény Árva Miskát szüntelenül rossz él-czeivel bántalmazni. Nem mintha szerfölött sikerült él-czei szegény Árva Mihálynak valamit vétenének, de nem türhetem tovább önnök azon törekvését, hogy öt neveltségessé tegye, kiforgatván tisztességes komolyságából. Rajta igazán beteljesedett: a szegény Árvát ág is huzza. Mai naptól kezdve ne merje szegényt többé Árva Miskának nevezni, vagy rá viczet csinálni, mert, amint észreveszem, hogy valamely rut ingerkedése által szegényt „Bolond Miska“ című lapjában, melynek egyik régi előfizetője vagyok, panasza fakasztja, mely keserű panaszok már régóta fokozzák önnök Árva Miska által is rosznak bélyegzett nyomorult viczlapja iránti haragomat, feljövök Pestre és megölöm párbajban, ugyis kívánván a magyar nemes természete, hogy a védtelent óvja.

Január 26. 1870. Szeged.
A „Bolond Miska“ egy előfizetője,

ÉN, te, ő.

ÉN vagyok a Simónyi,
Nyelvem szoktam kitőnyi,
Magyar kormányt megszőnyi,
Nagy bűneit megrőnyi
Hej makaróni, marónyi!
Feljegyzí azt mind Kőnyi.

TE, ki német iránt gyulsz ki,
Szennyes ruhát nem szapulsz ki,
Ki híredből sosem hullsz ki,
E világból bárha mulsz ki,
Ki orrodal messze nyulsz ki,
Oh mi nagy bölcs vagy te Pulszky!

Ő a status férfú,
Kit emészt a honfibú,
Mint a gerendát a szú.
Ővé vagy tiz, husz falú,
Sorsa mégis szomorú,
Mert termése nyomorú,
Ily dalt Tisza régen fú:
Bizonyos hát, hogy való.

Fővárosi hírek.

> Szerda óta az egész hét csönd-sen folyt le. Liszt senkit sem hurogatott le, Pázmány senkit sem öntött képen, Csernátóni senkit sem dobott ki, a fiatal-ságon pedig már csakugyan jelentkezik az, mit Csernátóny megjósolt: *kezdik restelni, hogy vele i g y bántak* (s nem amugy.)

= A hiv. lap szinitudósítója írja: „Azon hírek ellenében, hogy a nemz. színház igazgatósága a hősnői szakmára új erőt kíván szerződtetni, szükségesnek tartjuk minden hasonló szándék czéltalanságára utalni. A hősnői szakmát Felekyné oly jelesen képes betölteni, hogy egy második erőnek szerződtetése pénz pazarlásnak mondható. Hasonlóképen nem helyeselhető a salonnő-gyek szakmájáról való időszerűtlen gondoskodás. Prielle Corneliának utódról kell gondoskodni, mondják t. colle-gáink. De hát nem történt-e ez már régóta? Nincs-e Felekynén? Vagy hát ez nem elég, nem elég-e az, hogy Flóra már az 50-es évek óta van szerződtetve s így ki lehetne nála alkalmasabb a vigjátéki szak panaszolt hiányainak pótlására? E gondoskodás ép oly balsikert aratna mint aratott nemrég egy fiatal szí-nésznő föllépti kísérlete a naiv szakmában. Ez ág any-nyira belül fekszik Felekyné tehetségének keretében, hogy csodálkozással kérhetjük: kell-e jobb naiv mű-vésznél Felekynénél!”

□ Várady Gábor a „Máramarosban“ irt pesti leveleit egy kötetben kiadni szándékozik. — A kiváló munka — mint halljuk — Bucsánszky kiadásában fog megjelenni, mely czég Tatár Péter jeles műveinek köz-rebocsátása által magát méltóvá tette, a kitűnő politikus örökbecsű dolgozatainak kiadására is.

× Varju Laci a kezdeményezés által felbuzdítva, összes újdonságaira hirdet előfizetést.

✎ Tógyi Tityitáyi négy regénnyel egész-ségesen lebetegedett. A reménydús boczik a körülmény-hez képest jól érzik magukat. A munkákból szélbali szellem — bög.

⊙ A „Gyors Posta“ a mult héten következő czi-mek alatt közölt vezérczikket: „annak deglik, akinek van“, „mitől deglik a légy?“ „vén ló is megrőhógi az abrakot,“ „ebre hájat,“ „kutyából nem lesz szalonna.“ — E cikkekben a kifejezés bája vetekszik az irály nemességével.

△ Megint csak a hiv. lap írja: „A nemz. színház játékrendje sohasem volt vonzóbb, mint jelenleg. A teg-napi előadás minta-előadás volt. A rendezés pá-ratlan. Némely elkésés az avatlan nézőre kellemetlen hatást gyakorolt ugyan, hanem a műismerő a költő intentióinak mélyebb felfogását látta ezekben is. A rendező mintegy időt akart engedni a közönségnek a játék fölötti elragadtatásának lecsillapítására. Szigeti József e páratlan művész — szerepét ismét oly jól tudta, mint azt kivüle csak Feleký — e geniális ala-kitó — szokta tudni. Felekyné búbája, erőtelje, mély-sége, magasztos eszményiségc, kelleme és ruhája kábi-tók voltak. Szigeti Imre finom volt, mint mindig; Lendvay azon mérséklettel, átgondolt melegséggel és átérzett higgadsággal játszott, mely e szerenesés mű-vész természetü adományai közé tartozik. Benkő reme-kelt. Hubenai az inas néma szerepéből Keanhez méltó alakítást teremtett. A színház cziczája ismét megsza-porodott s kecskénk is utódokkal biztat. Szóval; színé-szetünk arany korát éli.

⊙ Dobsa fölébredvén, egy pesti zsemlyére veté zemeit, s azt gondolta, hogy Párisban van.

Jobbi. *Abban a Tiszában nincsen egy csepp ma-gyar vér!*

Balog. *Hogy mered azt mondani? Honnan tudod?*

Jobbi. *Fürödtem benne.*

Varians.

Nem tudja Móricz Pál, mit kaszál — de még ke-vésbé tudja azt, mit halász.

KURTA. *Ki a valódi demokrata?*

FEJES. *Az, aki nem vet meg senkit, a pénzt onnan veszi, a honnan kapja, a ki jó rajzoló, a ki igénytelen, szerény, és szükség esetén kenyérrrel és vízzel is meg-elégszik; a ki, ha egy nagyur öt soiréera hívja meg, azu-tán egy hónapig nem piszkolja őt, s a ki az aristokrati-kus tempókból legfeljebb egyet enged meg magának, a monoklit.*

Várady Gábor

a „Máramaros“-ban,
Országgyűlési levelek.

XLIX.

(szórol szóra)

A miniszterelnök múlt vasárnapi estélyén is új sárga livréekben álltak kettős sorral a lépcsőzetet ékítő inas szobrok, csak hogy a sárga atillákat sárga frakkok váltották föl. Az alak változott csupán, a szín megmaradt. Miért ne lehetne épen így a delegacionális sárga frakkból sárga atillát készíteni?

A szabók nevetnek s mondják: „Nem megy uram; a frakkból soha sem lesz atilla, míg ezt lehet frakk alakúvá szabdalni.“ Figura docet. Így lőn például az 1848-ki törvények atillájából is az 1867. XII. t. cikk idomtalan frakkja.

A lépcsőzet mozgó ékitményeivel összhangzásban állottak a zsufolásig telt termeknek keresztes és keresztes nélküli töltelékei. A kereskedés nem hazudtolta meg a céget, a bolt belseje nem a kirakatot. Mindenütt fecskéfarkok nyaldosták a hajlongó lábszárakat takaró bugyogókat. Imitt-amott lézengett egy-egy magyar gunya, emlékeül az időnek, a mely volt, de nincs, s gyászos intőjeül arra, hogy van a politikai agitatioknál nemzetiségi s más nemes törekvéseknél is hatalmasabb ur..... a haladó idővel mindig karöltve járó divat.

ESTÁN. Hál istennek! hogy ismét nyolczszem közt vagyunk.

SANYI. Hogy-hogy? nyolcz szem közt? Hisz csak ketten vagyunk?

ESTÁN. Igen ám, de duflán látunk.

*

ESTÁN. Tudod-é Miska öcsém, miért iszom én annyit?

ÁRVA MISKA. Bizonyosan,

mert szomjas Están bácsi.

ESTÁN. Dehogy, dehogy!

ÁRVA MISKA. Hát miért?

ESTÁN. Pénzért fiam, hisz ingyen nem adják az italt.

[a miniszterelnök estélyén.

